

ПЪРВА ГЛАВА

Краката на Лорилий са голи и синкави под плисетата на карирания ѝ сукман. Веднъж ми каза, че е същият, който е носила в католическото училище. Много момчета биха се надървили, ако момиче им каже такова нещо. Аз съм едно от тези момчета.

С Лорилий клечим зад контейнера за боклук до задния вход на *Пен Скуеър мол*. Облегнати на бетонната стена, пушим *Кемъл* без филтър. Преди да срещна Лорилий, пуших *Парламент*. *Кемъл* ми харесват. Харесва ми как парченцата тютюн полепват по върха на езика ми. Накланям глава наляво, изплювам ги и това ме кара да се чувствам мъж.

Оглеждаме се за Терънс – близо двуметровия сипаничав нацист от охраната на мола, вероятно шизофреник без диагноза. По правилник всички служители трябва да напускат територията на мола, когато пушат, но имаме само петнайсет минути и е студено. Лорилий има струпей на коляното. Искан ми се да прокарам пръсти по грапавите му краища. Искан да докосна всеки неин недостатък – леко стърчащите уши, изгризаните нокти с олюпен сребърен лак. Искан да заровя лице в немитата ѝ коса с избелели тюркоазени кичури на слепоочията. Вместо това чопля пъпка на бузата си – от онези, невидимите, точно под кожата. Те най-много болят.

– Вчера той тормозеше онези клетки малки чекиджии – казва Лорилий. Чувам как зъбите ѝ изтракват, когато засмуква с устни крайчеца на своята цигара *Кемъл*. – Те на никого не пречеха, убиваха си времето край фонтана. Бяха по на дванайсет години сигурно. Той ги изкара навън и ги накара да свалят бан-

даните си. Били бандитски, казал им. Ха! Дванайсетгодишни хлапетии. Моля ти се!

– Майката на Терънс трябва да се е друсала с крек, докато е била бременна с него – вметвам. – Ей, искаш ли палтото ми?

Нищо не би ме направило по-щастлив – Лорилий с палтото ми, ароматът ѝ се пропива в подплатата, после цял ден съм обгърнат в Лорилий. Вътре в Лорилий. Усещам как пишката ми се втвърдява. Килвам глава, изплювам се и си мисля за баба си гола. Баба ми е мъртва от петнайсет години, което прави умственото упражнение още по-ефикасно. Почти веднага ми спада. Лорилий е вдигнала крака към гърдите си и е опряла буза на едното си карирано коляно.

– Обичам студа, той ме разбужда – казва тя. Смуча цигарата и си представям как с всяко вдъхване белите ми дробове почерняват и се спаружват. Така се чувствам все едно върша нещо значително. Сигурно по същата причина някои хора се порязват или се напъват да драйфат. Имаш контрол поне върху нещо, па макар и само върху самоунищожението си. Освен това никога няма да чуете за шестнайсетгодишни, болни от рак на белия дроб. Ракът е за старците. Шестнайсетгодишните получават някое рядко, невъзможно за диагностициране неврологично разстройство или левкемия. Опадва им цялата коса, целият футболен отбор си бръсне главите в знак на солидарност, а после списание *Пийпъл* пише статия за това. Чудя се, ако се разболея от неизлечима болест, дали фондация *Намисли си желание* ще ми прати елитна курва, та да не си умра девственник. Поглеждам Лорилий. Тюркоазеният ѝ кичур отива на избелялото синьо на контейнера.

– Ако умираш и преди това можеш да се срещнеш с един прочут човек, кого ще избереш? – питам. Лорилий съсредоточено набърчва нос. Повечето момичета биха завъртели очи и възкликнали: „Пфу, стига си се държал толкова смахнато.“ Но Лорилий не е като повечето момичета.

– Жив или мъртъв? – пита тя.

– И двете.

– От митологията или истински?
– Както искаш. Въпросът е теоретичен.
– Исус – ухилва се тя.
– Исус?
– Черният Исус със сигурност. Млад, секси черен Исус.
Това расистко ли е?

– Не, но не може да избираш Исус. Много е лесно – отвърщам.
– Не знаех, че теоретичните въпроси имали правила. Ами Сатаната?

– Последно? – питам аз с глас досущ като от *Кой иска да бъде милионер*.

– Чакай! – Тя изпъва гръб. – Дейвид Бауи. Него ще избира. От периода на Зиги Стардъст. Когато е страшен хубавец и с неопределена сексуалност. – Дейвид Бауи е новата мания на Лорилий. Преди това беше Кърт Кобейн. После всички в училище го откриха и тя трябваше да го зареже. Измъчените олдскул музиканти отново се връщат. Още по-добре, ако са се самоубили или са умрели от свръхдоза. Лорилий смята, че щом Бауи е още жив, си е неин поне за още няколко месеца, освен ако не спретне номера на Майкъл Джаксън.

– Ще избереш Дейвид Бауи? От всички?

– Да – отвърща тя. – Ще е хубаво да си отида така. Той може да ми пее приспивна песен, докато се унасям. Може да ме гримира. Ще си се излеждам в ковчега, накипрена, намацана с брокат и с изкуствени мигли. Ами ти, хлапе?

– Не знам. – Лорилий винаги ме нарича *хлапе*, въпреки че и двамата сме на шестнайсет.

– Ти нали не умираш? – пита тя.

– Още не.

– Добре. Не искам да умираш. С кого ще пуша в почивката? Ще трябва да пуша с някое от момичетата от щанда за козметика. Или с ония задници от *Хотдог на клечка*. Тия хуйове на клечка дори не правят намаление за персонала на мола. Хлапе, недей да умираш! Ще ми липсваш. – Тя се опитва да издуха димно колелце, но не успява.

След *ще ми липсваш* не чувам нищо. Ще липсвам на Лорилий. Това значи, че тя мисли за мен, когато не сме заедно. Пресмятам набързо наум. За една средна смяна в мола обикновено прекарваме заедно две петнайсетминутни почивки в пушене до контейнера. Понякога, ако не е твърде заета с подреждане на кордели, тя излиза едновременно с мен в обедна почивка. Ако в седмицата има 168 часа и аз прекарвам поне два от тях с Лорилий тук навън, в пушене до контейнера, и тя казва, че ще *й липсвам*, то в някакъв момент от останалите 166 часа от седмицата тя трябва да мисли за мен. Трябва да *мислиш за някого, за да ти липсва*. А в някакъв момент от тези 166 часа тя трябва да е гола. Значи в някакъв момент от седмицата има някакъв мизерен шанс Лорилий *едновременно* да е гола и да мисли за мен. Мисълта ме кара пак да се надървя. Виждам бялото *й* насапунисано тяло, мократа *й* коса, тя прокарва една от онези розови гъби за баня по тялото си, *аз й липсвам*.

Обаче момичетата като Лорилий не си прекарват свободното време в мисли за момчета като мен. *Липсваш ми* е просто речева фигура. *Липсваш ми, направо щях да откача, щях да умра, подай ми солта*.

И сякаш четете мислите ми, тя въздъхва:

– Скапана съм. Снощи излизах.

– Къде ходи? – питам аз и челюстта ми се стяга. Лорилий излиза всяка вечер. Челюстта ми се стяга всеки път, като ми каже.

– В *Инфинити*, надолу към Двайсет и трета улица. Навремето е било църква. Знаеш ли го? Бутнаха всичко вътре, сложиха пулсиращи лампи и готово. Стъклописните прозорци си стоят, или поне така си мисля. Много се бях натряскала, хлапе. Трябва да питам Даниъл.

– Оня пич от Ел Рино? – питам, като знам отлично, че пичът от Ел Рино се казва Маркърс, кара олдсмобил, който нарича сводникомобил, и е прекарал две години в поправителен дом за фалшифициране на чекове. Лорилий изпръхтява.

– Моля ти се. Маркърс е леке. Вече го забравих. Сега Даниъл... Даниъл е съвсем друга история. Той е будист. И има татуировка на шията. На дракон. Огнедишащ и тъй нататък. Боже, страшно искам татуировка! Някой ден ще си направя. Някъде, където не можеш да я скриеш. На Даниъл не му пука кой какво си мисли. Той ми отвори очите за много работи. Будизмът е як.

– Той яде ли месо?

– Да, ебаси. – Тя пак потръпва, въпреки че вятърът е утихнал. Бледата ѝ, покрита с настръхнала кожа ключица стърчи като закачалка от орфания край на суичъра ѝ, там, където е изрязала неравно яката. Това обезсмисля предназначението на суичъра, но на нея ѝ отива. Когато ѝ казвам, че това ми харесва, тя ми обяснява, че се вдъхновила от среднощно излъчване на „Флашданс“ по Ти Ен Ти.

– *Беше два през нощта и аз изрязах по врата всичките фланелки в шкафа ми – разказва ми тя. – Не мога да го обясня. Струваше ми се, че тези биета ми пречат. Майка ми беше супер изненадана, като разбра – половината бяха кашмирени суичъри на Джей Кру, поръчани от нея по каталог, и затова се вбеси двойно. Няма значение, аз обичам да я вбесявам. Освен това, както аз ги изрязах, изглеждат по-добре. Трябва да участвам в някое от онези риалити шоута, в които шиеш рокля от бананови кори и ти дават сто бона, и ти обясняват, че си егати гения. Осемдесетте така или иначе пак са на мода. –* Когато ѝ напомням, че през осемдесетте тя изобщо не е била родена, тя ми се ухилва. – *Предишен живот – казва тя. – Глупаво момче.*

Според Лорилий в предишните си животи тя е била египетска царица, просякиня по улиците на Лондон, чието средство за оцеляване са само умът ѝ и джебчийските умения, и потомка на собственик на плантация и неговата робиня любовница. Когато споменавам, че тези откровения като че съвпадат с излъчванията по кабелната на *Клеопатра, Оливър!* и *Корени*, тя ме ошипва по ръката.

– Стига си приемал всичко буквално! – казва ми тя. Когато Лорилий ми се усмихне, нищо друго няма значение. Може да стане земетресение, торнадо, да плъзне смъртоносен вирусен щам, извлечен от азиатски маймуни, който накрая ще изстреби цялото познато ни човечество, а аз няма и да забележа. Само ще ѝ се хиля насреща.

Сега ѝ е студено и ако ми стискаше, щях да я прегърна през раменете.

– Той е съвременен будист. Всичко е в това как ти го определяш. Той вярва в четирите благородни истини и тъй нататък, но все пак яде пържоли. Не мога да тръгна с веган, знаеш го. Дъхът им е отврат. Освен това няма нищо по-хубаво от една яка сочна пържола, не мислиш ли? Като долу, в кланиците? Майка ми ме заведе веднъж, като бях малка. Дават ти бира в халба с форма на ботуш – много яко, нали? Тоест аз пих безалкохолен коктейл, разбира се, нали бях още малка. Но пак ми дадох да си взема ботуша. После отидохме в каубойския магазин отсреща и мама ми купи детска розова каубойска шапка с розова панделка, която се връзваше под брадичката. Цял ден се мислех за Барби каубойка, толкова хубава се чувствах. Не знам къде е сега тая шапка. Мисля, че я продадохме на разпродажба в двора. Жалко, че вече я нямам. – Тя се засмива.

Искам да ѝ кажа, че можем пак да отидем в кланиците. Ще ѝ купя друга розова шапка. Ще я почерпя с най-голямата пържола, която е виждала, от онези, дето са по две кила. Дори ще я нарежа на хапки и ще ѝ ги давам. И докато ѝ ги давам, тя може да е гола.

– Ей! – Тя изправя гръб. – Колко е часът?

– Четири и десет.

– Уф... – Тя прокарва пръсти през косата си, докато се изправя. – Трябваше да ми кажеш. Не мога да оставям дълго Дениз сама. Сигурно ще пробие септума на някоя третокласничка или нещо такова.

Ако се облегна върху щанда на *Курабийките на леля Бети* и погледна вляво от отдела за храна, виждам Лорилий през ви-

трината на кинкалерията. Гледал съм я как пробива стотици уши. Подхваща с ръка всяка малка брадичка и шепне, докато вдига пистолета за пробиване. Малките момиченца рядко плачат. Чудя се какво ли им шепне. Искане ми се да прошепне и на мен. Каквото и да е. Списък за покупки. Менделеевата таблица. След като им пробие ушите, тя им поднася огледало и те се усмихват на себе си с млечни зъбки и си въртят главите насам-натам, а малките златни топченца проблясват на ушите им. Устните ѝ мърдат. Понякога различавам думите. „Хубавица – казва им тя. – Красавица“.

Лорилий гаси цигарата си в контейнера и прибира фасата в кутията.

– Някога иска ли ти се да направиш нещо драстично?

– Много ясно. – Представям си как я притискам до синия контейнер и завирам ръце под полата ѝ, между студените ѝ бедра. Представям си как трепкат миглите ѝ, тихия ѝ стон, ритмичното дрънчене на метала зад гърба ѝ. После разбирам колко малоумна е тази фантазия, да не споменавам, че е нехигиенична.

– Е, аз ще извърша нещо драстично. Ти само почакай, хлапе. Ще извърша нещо необратимо.

– Като например?

– О, ще видиш. Ще е изненада. – Тя ми се ухилва.

Тя е красива. Не с красотата, която могат да виждат ония кретени от класа ми. Не красива като кралицата на абитуриентския бал. Тя е класическа красавица, като мацките от нямото кино. Има големи, влажни очи, които говорят дори когато устните ѝ не помръдват. Тъпите селяндури от моето училище няма да погледнат втори път момиче като Лорилий. „С торба на главата става – ще си мърморят помежду си. – В тялото е добре, ама в лицето хич. Шестица от десет. Ако съм се замаял от бирата.“ Все едно са ги произвели в лабораторията на клиширани смотаняци от моето училище. Вземете мензура и сложете вътре риалити шоута, песента, която тази седмица се е въртяла по Ем Ти Ви, вка-

райте и позьорския жаргон на белите момчета от средната класа – „Йе, копеуе, ние с аверите разпускахме с малко коз и бутилка на паркинга на *Уол-Март*“, – разбъркайте и го изсипете в петриева паничка. И ето ти, получавате всеки пич, който някога е учил в гимназията *Класен*. Те са научни експерименти. Те са кучетата на Павлов, които точат лиги по големите цици на мажоретките, русите коси и миризмата на лак за коса. Чак да ги ожалиш такива пичове. Ако не ми скапваха така живота, де.

– Имам нещо за теб – казвам, като се опитвам да говоря спокойно. *Споко, човек, наред си*. Бъркам небрежно в предния джоб на престилката си и ми се иска, Господи, да не бях чакал с такова нетърпение да я видя и да я бях свалил тая престилка, и въобще да не ми се налагаше да нося престилка, и вадя копието на „Стръкчета трева“, което разнасям от два месеца. – Ето – подавам ѝ го все едно е дъвка. – Помислих си, че може да ти хареса. Той е бил шуру брадато хипи. Преди изобщо да е имало хипита тоест. Керуак го е обичал. Помниш ли оня тип, за когото ти разправях? Керуак? Оня, дете е пътувал? – Долавям настойчивостта в гласа си. *Млъкни, скапаняко. Просто млъкни*. – Бил е бисексуален. Преди това да стане шик. Искам да кажа, че е опитал от всичко. Такава е била философията му. Момичета, момчета, нямало е значение. Сигурно го е правил дори и с животни. Майтапя се! Обичал е животните. Като домашни любимци искам да кажа. – Засмивам се. *Аз съм шибан идиот и искам да умра*.

Тя взема книгата от ръката ми и я оглежда. Усмива се, а после и аз, защото тя е като зараза. Такава, която искаш да прихванеш. С която се хвалиш. Лорилий е болестта на целувките.

В един алтернативен свят, в който аз не съм пътьо, сега щях да се приближа до нея, да обвия с ръка кръста ѝ, да я дръпна към мускулестите си гърди и да кажа с гласа на Джеймс Бонд, изигран от Даниел Крейг, опарвайки с горещия си, невегански

дъх леко щръкналото ѝ ляво ухо: „Какво ли знаеш ти за неуловимия електричен огън, който за теб играе в мен.“*

Но в този свят аз имам мършави ръце и не съм нахакан. Поглеждам надолу към маратонките си – подметките отстрани са изподраскани със заврънкулки. Когато си ги купих, изглеждаха олдскул, с ирония. Сега изглеждат инфантилно.

– Благодаря, хлапе – казва тя и ме целува по бузата. – Сладур си. Ще я прочета, когато няма много клиенти. – Ще чувствам отпечатъка на премръзналите ѝ устни чак до края на смяната си. Ще мисля за катеричката ѝ, за кльошовите ѝ колени и топлия ѝ език в устата ми, докато опаковам издути от пълнежа курабии за обикалящите из мола домакини по анцузи. Ще напиша „Честит рожден ден, Нанси!“ с розова глазура върху бисквитена торта и ще мисля за Лорилий, гола, в пози от „Кама Сутра“ с будиста Даниъл, адамовата му ябълка подскача като топче от флипер под татуирания дракон с всяко потно изсумтяване. От уредбата се носи асансьорната версия на *Light My Fire* синтезатор от осемдесетте и арфи, саундтракът на моята посредственост. Ще си я тананикам, докато изрязвам сърца от готово тесто.

Лорилий ми се усмихва, притиснала книгата до гърдите си с една ръка, сякаш страниците ще я стоплят. Малките ѝ резци са по-остри, отколкото на повечето момичета. „Аз съм вампир – каза ми тя веднъж и изръмжа: – Пази се да не те ухапая!“ Сега се смее и звъntenето отеква в циментовите стени и металния контейнер като вятърни амулети в беден квартал в Тихуана. Не че съм виждал Тихуана, освен в документални филми. Просто Лорилий би направила красива и канавката.

– Голям си сладур, знаеш ли, хлапе?

Лорилий си тръгва от работа преди мен и оставя кинкалерията на Дениз – знае, че след часа за лягане малките деца не идват да си правят пиърсинг. Гледам я как върви към ескалато-

* Уолт Уитман, „Каламус“ – Б. пр.

ра, стиснала оръфаната си раница с емблемата на анархията. Изведнъж тя се спира пред ескалатора, който води надолу, сякаш е забравила нещо, и се обръща към мен. Зяпам я все едно я следя. Тя се ухилва и махва с ръка. И аз ѝ махвам, като идиот. Все едно тя отива на война. После тя се качва на ескалатора и последното нещо, което виждам, преди да изчезне, е бледосиньото на слепоочията ѝ. Забръмчава таймер и аз подскачам. Канелените курабийки са готови.

Стъмнило се е, когато вървя от автобусната спирка към построената на различни нива къща в стил ранчо, която изглежда като всяка друга построена на различни нива къща в стил ранчо в нашия квартал, с изключение на обраслата с трева поляна. Никой от съседите не се е оплакал. Те знаят, че Тревър го няма тук да окоси, а сигурно предполагат, че аз не знам как се прави, въпреки че всеки скапаняк може да окоси една ливада. Разбира се, аз не бих изнесъл толкова добро представление като Тревър – изпотява се целият и хвърля ризата си, взема си почивки да си полива главата с вода като на полувреме. А истината е, че такава тя доста ми харесва – с израслите бурени по страната откъм къщата и съседите, които се преструват, че не виждат какво става. Оправдание за цяла година е да имаш брат, който се бие в Ирак. Карта от *Монополи* „Излез от затвора“. Чудя се какво ли още бих могъл да намажа, ако се замисля сериозно, например както дават безплатен „Голям шлем“ в *При Дени* на рождениците. Хрумва ми, че е много по-лесно да харесваш Тревър, когато той е сред пустинята, на хиляди километри оттук.

В кухнята майка ми седи на сгъваемата маса, която използвахме за барбекюта в задния двор, когато идваха роднините от Литъл Рок. Те вече не идват освен на всеки трети Ден на благодарността и сгъваемата маса се засели за постоянно в кухнята. Някога имахме истинска маса за трапезария – когато бях дете. Беше от ония разтегателни маси, които опъваш за семейни празници. Не съм сигурен къде отиде, но отдавна не